

P. NAGY ISTÁN VERSEI

ÜZENET, VALAHONNAN

A fagyok bundáját eső ostorozza,
szelek parazsától lángra lobban
a tavasz, isten csipkebokra,
amíg alszol, új élettől duzzadón.

Tavasz-e, tél-e, éjfél-e vagy hajnal?
Nem kérdi. Önmagát sokszorozza,
és örökké tartó minden pillanat.

Méhed óvóhelyén, cementalkonyatban
kuksol, sarkával rugdossa hasfalad.
Elfárad, majd friss erőre kap.

Mocorgásával téged költöget.
Általad üzen valahonnan.

1991. március-április

NÉVTELEN

Mint mikor a férj szól
feleségéhez, mielőtt egymás
testközelétől megkönnyebbülve
jobbra és balra dőlnek,
hátukkal egybeérve – hűlő

leheletük egybemosódik –, akár-
csak egy színdarabban (*félre*):
Majdcsak lesz valahogy.

(Mikor a személytelenebb:
ha *ő* mondja névtelenül,
vagy ha *én* mondom helyette
ugyanazt?)

ÁTVÁLTOZÁSOK

Nemsokára az arcod ráncos lesz.
Nemsokára: *egy idő múlva.*
Én meg majd átmászok a vastag
szemüvegen, az üveg túl-
oldalára; a kitágult pupillák
tükreben megnézem magam.
Átváltozom, alig észrevehetően:
azzá leszek, ki soha nem voltam,
mert ki lehettem volna, kihullott
belőlem. Mielőtt szemed
lecsukódik, félig még
változatlanul, mielőtt végképp
eltűnök a lakatlan időben,
megszólalok egy másik személyben,
és *azontúl és innen*
minden másként alakul.